

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидат: мр Софија Маричић

Тема: Самовредновање као детерминанта квалитета педагошког рада школе

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<ol style="list-style-type: none"> Датум и орган који је именовео комисију Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду на седници одржаној 22.04.2016. године Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: -др Оливера Кнежевић Флорић, редовни професор за ужу научну област Педагогија, изабрана у звање 13. 02. 2014. године, Филозофски факултет, Универзитет у Новом Саду, председник; -др Нада Вилотијевић, редовни професор за ужу научну област Педагогија, изабрана у звање 20.02.2013., Учитељски факултет, Универзитет у Београду; -др Светлана Костовић, редовни професор за ужу научну област Педагогија, изабрана у звање 29.03.2013., Филозофски факултет, Универзитет у Новом Саду, ментор
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<ol style="list-style-type: none"> Име, име једног родитеља, презиме: Софија, Вукоје, Маричић Датум рођења, општина, република: 17.02.1971. у Пожаревцу, Пожаревац, Република Србија Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 16.11.2010. године Филозофски факултет, Универзитет у Београду Назив тезе: „Компаративна анализа система образовања учитеља у европским земљама“ Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Педагогија
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
Самовредновање као детерминанта квалитета педагошког рада школе

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација обухвата 15 поглавља разврстаних у пет делова рада, обима 215 страница текста. Од тога, 187 страница чини основни текст, 11 страница литературе (114 референци) и 16 страница прилога (статистички индикатори и приказ три коришћена инструмента). Рад садржи 28 табела и 6 графичких приказа. Дисертација обухвата прегледно и јасно представљене следеће делове: Теоријски оквир истраживања, методолошки оквир истраживања, анализу резултата истраживања, закључна разматрања и предлоге за унапређење самовредновања квалитета рада школе.

Дисертација започиње Уводом (7-11) којим кандидаткиња наглашава актуелност, значај и потребу бављењем одабраним предметом истраживања, показујући сопствену сензибиланост, освешћеност и заинтересованост за проблематику.

Први део дисертације „Теоријски оквир истраживања“ (11-100) на свеобухватан начин посвећен је теоријском оквиру на основу којег су постављени темељи истраживања. У оквиру овог дела дефинисано је три поглавља. Детаљно се одређује „Појам квалитета“ (11-39), врши се „Појмовно одређење вредновања васпитно-образовног рада“ (39-52) и највећа пажња је поклоњена анализи „Појма самовредновања“ (52-100). Овим поглављем је детаљно разматран појам, теоријска и методолошка заснованост самовредновања, као и приказ самовредновања у европском контексту и у Републици Србији. Теоријски оквир истраживања се завршава систематским и квалитетним закључним анализама и отварањем дилема у овој области педагошке теорије.

Други део дисертације „Методолошки оквир истраживања“ (100-115) обухвата јасан и прегледан приказ предмета истраживања, циља, задатака и хипотеза истраживања, метода, техника и инструмената истраживања, описан је, анализиран и графички приказан узорак истраживања, као и предвиђени начин статистичке обраде података.

Трећи део дисертације „Анализа резултата истраживања“ (115-170) је свеобухватни приказ чија структура прати истраживачке задатке, док су резултати интерпретирани и дискутовани у светлу релевантних теорија и пратећих, тангентних истраживања. Посебно се истиче покушај кандидаткиње да изврши квалитативну анализу добијених квантитативних показатеља, давањем личног доприноса тумачењу истраживаног проблема у одређеном контексту.

Четврти део дисертације „Закључна разматрања“ (170-184) представља синтезу теоријског, методолошког и емпиријског оквира истраживања. У овом делу рада кандидаткиња је на основу резултата и провере хипотеза извела закључке који су донети како на основу квантитативне, тако и на основу квалитативне анализе резултата истраживања.

Пети и најоригиналнији део рада „Предлози за унапређење самовредновања квалитета рада школе“ (184-188) представља саму есенцију истраживања. Изнети су конкретни предлози (има их девет) са јасно дефинисаним поступцима неопходним за унапређење самовредновања којим би се утицало на квалитет педагошког рада школе.

Следи списак коришћене Литературе (188-199) и Прилози (199-215) који обухватају статистичке индикаторе истраживања (7 страна) и приказ три коришћена инструмента (Упитник за наставнике о самовредновању рада школе, Упитник за наставнике о стандардима квалитета рада образовно-васпитних установа и Упитник за наставнике о предлозима за унапређење самовредновања рада школе) (9 страна).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација представља комплексан теоријско-емпиријски, истраживачки (како квантитативни, тако и квалитативни) подухват са веома значајним резултатима и импликацијама, што говори у прилог оригиналности урађене дисертације. Актуелност и значај теме истраживања се огледа у томе што је самовредновање релативно млад појам у педагошкој теорији и пракси, како код нас, тако и у европском контексту, те се кандидаткиња у свом раду нашла пред великим изазовом.

У уводном делу рада се разматра оправданост проучавања проблема самовредновања јер представља врло неиспитано поље и релативно нови појам у педагошкој пракси. У природи људске делатности лежи потреба да се она стално преиспитује, потврђује и коригује. Ипак, увођење самовредновања у школе као комплексне, испланиране, сврсисходне и систематичне делатности је процес који је започео тек почетком 21. века у европском контексту и у нашој земљи.

У теоријском делу рада кандидаткиња се бавила анализом и заснованошћу основних педагошких појмова везаних за ову проблематику.

Полазни појам у анализи је појам квалитета који лежи у суштини процеса самовредновања. Схватање квалитета као процеса трајног развоја и унапређења је одређено тако да се јасно наглашава развојност, динамичност и несвршеност процеса. На тај начин се наглашавају битне карактеристике процеса, а не само очекивани резултати. Квалитет се не схвата као крајње позитивно својство које је боље од неког другог својства са којим се пореди, већ појам квалитета служи за одређивање појмова и појава сходно њиховим својствима по којима се могу јасно разликовати од осталих. Квалитет се означава као вредност која се приписује ономе што је предмет вредновања, а у складу са одређеним критеријумима. Критеријуми вредновања и самовредновања се одређују стандардима. Стандарди у образовању нису „једном за свагда дати“ и не представљају готове конструкте, већ имају развојни карактер. Приликом њиховог утврђивања истиче се неопходност узимања у обзир могућности ученика и услове рада и комплетан васпитно-образовни контекст. Посебно се истиче динамичност и развојност стандарда у образовању, са потребом константног преиспитивања и унапређивања.

У наставку рада се детаљно анализира појам вредновања у контексту квалитета, и унутар њега појам самовредновања. Посебно се истиче потреба да се, осим вредновања квалитета остварених резултата, треба вредновати и квалитет целокупног педагошког процеса који се одвија у школи (настава, слободне активности, сарадња са родитељима и друштвеном средином, друштвена и јавна делатност и сл.). Самовредновање се тумачи као поступак којим сви учесници васпитно-образовног процеса сами себе вреднују, као и поступци и технике којима сви учесници вреднују једни друге унутар разних активности у којима су укључени. Наглашена је развојна функција овог процеса, јер се трага за одговорима на питања: какви смо сада, како то знамо и шта можемо учинити да будемо још бољи и квалитетнији. У основи процеса самовредновања идентификован је саморефлексивни епистемолошки приступ. У раду је анализиран значај овог приступа и истакнута важност подизања свести свих учесника васпитно-образовног процеса о властитом размишљању, знању, учењу и делању тј. оснаживање њихових метакогнитивних способности, као корак према њиховом рефлексивном мишљењу и развоју њихове рефлексивне праксе.

Процес самовредновања је анализиран у европском контексту (посебно у следећим земљама: Финској, Аустрији, Енглеској, Словенији и Хрватској) и закључено је да се спроводи и спољашње вредновање и самовредновање и то тако што је самовредновање саставни елемент вредновања рада школе. Резултати самовредновања, уз многе друге показатеље, формирају профил/слику школе.

У европским земљама се примењује партиципативни приступ одоздо на горе – креће се од мишљена ученика, родитеља, наставника, критичког пријатеља, до представника локалне заједнице и власти.

У последњем делу теоријског оквира истраживања представљен је и анализиран установљен систем самовредновања у Републици Србији. Констатовано је да нормативни оквири за самовредновање и спољашње вредновање постоје, да се подршка школама у процесу самовредновања заснива на стручном усавршавању учесника, размени мишљења, истраживањима из те области, доступној литератури. Значајан допринос подршци учесницима самовредновања учињен је формулисањем стандарда квалитета школе и утврђивањем прецизних процедура, инструментаријума и нивоа процене вредновања. Детаљно су представљени и анализирани Стандарди квалитета васпитно-образовних установа (школски програм и годишњи план рада, настава и учење, образовна постигнућа ученика, подршка ученицима, етос, организација рада школе и руковођење и ресурси) који уједно и представљају предмет емпиријског истраживања.

Теоријска анализа се завршава доношењем квалитетних закључака (нпр. да је квалитет увек у суштини неке појаве, а не у њеној форми и да претерана стандардизација и шематизација уништава суштину) и покренута су битна питања и дилеме – од којих је истакнуто следеће: Да ли за школу која испуни све стандарде квалитета са високим нивоом остварености, са сигурношћу можемо рећи да је квалитетна школа?

Други део дисертације представља методолошки приступ истраживању који обухвата прецизан и детаљан опис истраживачких техника, процедура и поступака и конципиран је тако да у потпуности задовољава важеће стандарде дескриптивних истраживања. Кандидаткиња је у овом делу указала на значај истраживања, а затим јасно дефинисала предмет и проблем истраживања, циљ и задатке, хипотезе истраживања, испитиване варијабле, методе и технике, инструменте који су примењени, популацију и узорак на којем је спроведено истраживање и предвиђене мере статистичке обраде података. Детаљно су приказани инструменти истраживања као и провера њихових метријских карактеристика, јер су инструменти самостално конструисани за потребе овог истраживања. Предмет, циљ и задаци овог истраживања су јасно одређени и дефинисани, а истраживање је засновано на провери пет основних хипотеза у оквиру којих се испитује упознатост наставника са процесом самовредновања, схватање значаја овог процеса за унапређење квалитета рада школе, процена наставника о значају и остварености стандарда квалитета рада школе и упознатост наставника са методолошким самовредновања, као и њихови предлози за унапређење исте. Као независне варијабле истраживања дефинисане су социо-демографске (пол, радно место, радно искуство) и стручне карактеристике (да ли је наставник похађао обуку из области вредновања и да ли је био члан тима за самовредновање). У оквиру статистичке обраде података коришћена је дескриптивна анализа статистичких параметара, а за независне узорке је урађен т-тест, једносмерна анализа варијансе и корелациона анализа. Након анализе квантитативних показатеља, извршена је квалитативна анализа добијених података.

Трећи део дисертације обухвата систематски приказ и анализа резултата истраживања, који је извршен приказом кроз сваки предвиђени задатак: 1) Заступљеност и значај самовредновања рада школе, 2) Значај самовредновања за педагошки рад школе, 3) Оствареност стандарда квалитета рада школе, 4) Значај и допринос стандарда унапређењу квалитета рада школе и 5) Познавање и унапређење методологије самовредновања. Налази су указали да самовредновање није довољно заступљено у школама, да се у испитаним школама врло мало проводи редовно самовредновање, да већина наставника није укључена у тај процес, да су наставницима у највећој мери стандарди рада школе релативно непознати и да не разумеју довољно технике и инструменте самовредновања. Када су наставницима приказани одабрани конкретни показатељи сваког стандарда појединачно, процене наставника су се разликовале значајно од почетних процена. Наставници су у већој мери придавали значај сваког наведеног стандарда квалитету педагошког рада школе, пружали су процене високог нивоа остварености сваког стандарда у њиховој школи. Истраживање је показало да наставници схватају у потпуности важност и значај самовредновања, али их спољашња, наметнута обавеза и прописана процедура може демотивисати и ограничити. Резултати истраживања су указали да се у процесу самовредновања не примењује тимски и сараднички рад у свим фазама његовог процеса. Посебно је уочено одсуство свих учесника у завршним фазама самовредновања – од процене нивоа квалитета, поређења са другима, до повратне информације која остаје недоступна учесницима самовредновања. У оквиру сваке испитиване хипотезе није уочен статистички значајан утицај независних варијабли из сета социодемографских и стручних карактеристика наставника на све истраживане аспекте самовредновања. Испоставило се да наведене варијабле нису релевантни предиктори нити једног испитиваног аспекта самовредновања. На основу тога, кандидаткиња је закључила да аспекти образовно-васпитног процеса који су директно везани за саме стандарде и процесе самовредновања, много директније и интензивније модификују многе ставове, мишљења и процене везане за самовредновање у односу на независне варијабле (пол, радно место, дужина радног стажа, учешће у обуци за вредновање и учешће у тиму за самовредновање).

У закључним разматрањима кандидаткиња је интегрисала закључке теоријског и истраживачког дела студије, представила их у концизној и јасној форми, са квалитативном анализом и тумачењима могућих узрочно-последичних односа уочених појава.

У последњем делу рада представљени су предлози за унапређење самовредновања квалитета рада школе што представља посебан допринос истраживања. Изнети су конкретни предлози (има их девет) са јасно дефинисаним поступцима неопходним за унапређење самовредновања којим се претпоставља да би се утицало на квалитет педагошког рада школе.

**VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ
ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА
ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ**

Радовић, Ж. В., **Маричић, С.** (2014). Образовање учитеља у Србији – историјска и компаративна перспектива. Београд: *Иновације у настави* (58-78) УДК378.046.16:37(497.11) Рад је саопштен као уводно предавање на Научном скупу „Ка квалитетном базичном образовању и васпитању – стандарди и ефекти“. М 53

Маричић, С. (2016). Самоевалуација рада ученика у ефикасној школи – рад саопштен на Научном скупу „*Информатичко-развијајућа настава у ефикасној школи*“ – рад прошао рецензију и прихваћен за штампу. Београд: Српска академија образовања. М 63

Маричић, С. (2014). Утицај глобализације на промене у систему образовања учитеља. У *Наука и глобализација* (1407-1412). Књига 8. Том 2/2. Пале: Филозофски факултет. М 53

Вилотијевић, Н., **Маричић, С.** и Г. Старијаш (2014). Улога педагога у дисеминацији иновативних модела наставе у квалитетној школи. У Зборнику радова *Идентитет професије педагог у савременом образовању* (17-27). Београд: Филозофски факултет, Институт за педагогију и андрагогију, Педагошко друштво Србије. УДК 371.3/371.311.4/371.12.011.3-051;37.01 М 63

VII ZAKЉUČCI OДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У закључним разматрањима кандидаткиња је извршила синтезу и интеграцију теоријских и истраживачких резултата студије и одредила закључке са тумачењима могућих узрочно-последичних односа уочених појава.

Резултати истраживања су указали да су наставници проценили да самовредновање значајно утиче на развој квалитета педагошког рада школе, али компоненту Укључивање родитеља у све области рада школе, процењују нешто ниже у односу на остале разматране аспекте педагошког рада школе. Овакв налаз протумачен је претпоставком да родитељи нису заинтересовани за делатности рада школе које нису у директној и непосредној вези са постигнућима њихове деце. Сходно томе, и школа као институција не предузима много активности којима би стимулисала родитеље да се укључе у те активности. Наставници процењују да су постављени стандарди (који се односе на: школски програм и годишњи план рада, настава и учење, образовна постигнућа ученика, подршка ученицима, етос, организација рада школе и руковођење и ресурси) у значајној мери остварени у досадашњем процесу самовредновања рада школе. Закључено је да су наставници у великој мери упознати са доступном методологијом самовредновања. Према њима, стално самовредновање властитог рада и постигнућа без обзира на то да ли је обавезно, би био најважнији аспект на који се може указати и на којем треба инсистирати. Овај налаз упућује на закључак да наставници схватају у потпуности важност и значај самовредновања, али их спољашња, наметнута обавеза и прописана процедура може демотивисати и ограничити. Закључено је да се у процесу самовредновања не примењује тимски и сараднички рад у свим фазама његовог процеса. Посебно је уочено одсуство свих учесника у завршним фазама самовредновања – од процене нивоа квалитета, поређења са другима, до повратне информације која остаје недоступна учесницима самовредновања. Истраживањем је утврђено да су наставници врло упућени у методологију самовредновања и да имају формиране ставове о томе и дају конкретне предлоге за унапређење. Сви наведени инструменти и технике у просеку су оцењени као значајни и врло корисни у самовредновању рада школе. Инструменти и технике које се по вредности скоро издвајају су Размена мишљења са колегама и Размена мишљења са ученицима. Свакодневна комуникација, размена мишљења, искуства, усаглашавање ставова са свим учесницима вредновања је идентификовано као изузетно битан извор у свим фазама самовредновања. Кандидаткиња посебно истиче и образлаже налаз истраживања да се у оквиру сваке испитиване хипотезе није пронашао статистички значајан утицај независних варијабли из сета социодемографских и стручних карактеристика наставника на све истраживане аспекте самовредновања. Испоставило се да наведене варијабле нису релевантни предиктори нити једног испитиваног аспекта самовредновања. Све добијене корелације су врло ниске и нити једна од њих не поакзује значајну повезаности нити на једном нивоу статистичке значајности. На основу тога је изведен закључак да аспекти образовно-васпитног процеса који су директно везани за саме стандарде и процесе самовредновања, много директније и интензивније модификују многе ставове, мишљења и процене везане за самовредновање у односу на независне варијабле (пол, радно место, дужина радног стажа, учешће у обуци за вредновање и учешће у тиму за самовредновање).

Кончан закључак комплетне студије се односи на коментар кандидаткиње да је за концепт квалитета потребно извршити стандардизацију и нормирање како би се одређени фактори довели у предвиђени однос и извршила контрола квалитета. Међутим, то није довољан услов постизања квалитета. Квалитет је друштвено конструисан концепт, прожет вредностима које зависе од контекста у којем се реализује. При разматрању квалитета у образовању истиче се неопходност узимања у обзир јединствености, целовитости, развојности, комплексности, динамичности, контекстуалности и непредвидивости као темељних карактеристике образовних процеса. У процесима достизања квалитетне школе, поред стандарда квалитета, неопходно је узимати у обзир и **културну компоненту** квалитетне школе. Она се односи на социјално-психолошки елемент заједничких вредности, уверења, очекивања и тежњи ка квалитету. Истиче се да квалитет школе највише одређују људи у њој – наставници, ученици, друго особље, родитељи, школски одбор, локална заједница... Културну компоненту представља доминантан заједнички став и вредности које се огледају у сталној тежњи ка унапређивању рада, усавршавању и изврсној у деловању. Да би школа била квалитетна потребно је да се код људи који чине школу, развије заједнички вредносни систем, ставови, навике, понашања, веровања... који воде до квалитета. Један од начина долажења до тог циља, кандидаткиња сматра да јесте примена самовредновања. Самовредновање је на тај начин схваћено као механизам који користи културну компоненту квалитета, а са друге стране је гради. Наглашава се да самовредновање лежи у основи процеса учења о себи и саморазумевања. То је начин на који су међусобно условљени самовредновање и квалитет рада школе.

Посебан допринос овог истраживања се идентификује у формулисању и разради конкретних предлога за унапређење самовредновања квалитета рада школе. Предлози су груписани у две групе: 1) могућност

утицања на развој културне компоненте квалитета школе и 2) могућности утицања на развој процедуралне компоненте квалитета школе.

У првој групи су формулисани и разрађени следећи предлози:

- Промена механизма успостављања самовредновања у школи и повезивања са спољашњим вредновањем
- Мотивисање свих учесника васпитно-образовног процеса на самовредновање
- Значајнија улога педагога и стручних сарадника у координисању и пружању свих неопходних сазнања из области самовредновања
- Реализација пројеката и истраживања из области самовредновања на нивоу установе, или укључивање у пројекте који се реализују на вишем нивоу

У другој групи су формулисани и разрађени следећи предлози:

- Формирање институције „Школа узор“ за процес самовредновања
- Учешће свих учесника у свим фазама самовредновања
- Формирање база података у оквиру јединственог информационог система просвете
- Формирање базе података о самовредновању на нивоу једне школе
- Искључивање из употребе готових инструмената за самовредновање

На основу свега изложеног се може закључити да је ово истраживање допринело сагледавању теоријских поставки процеса самовредновања, уочавању и дефинисању дилема, проблема и недоумица који се јављају из перспективе наставника као практичара самовредновања и уочавању одређених узрочно-последичних веза које у овом систему функционишу. На основу свега тога, донети су и разрађени конкретни предлози којима би се утицало на унапређење процеса самовредновања и подизање квалитета педагошког рада школе.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Комисија оцењује да је мр Софија Маричић веома успешно реализовала предвиђено истраживање и да је систематизовано и прегледно презентовала добијене резултате истраживања, и из њих изведене закључке. Интерпретација и анализа добијених резултата обављена је у складу са постављеним циљем и задацима истраживања. Такође, Комисија оцењује да је мр Софија Маричић веома исцрпна у анализама, али и опрезна у доношењу закључака. Овакав приступ у приказу и тумачењу резултата истраживања омогућио је да бројна педагошка питања која су покренута у овој докторској дисертацији буду подстицај за даља промишљања и другачије перспективе. У том оквиру општи закључци истраживања синтетизовани су кроз извођење педагошких импликација које су веома успешно издвојене и наглашене у завршном делу докторске дисертације. Системским приступом кандидаткиња захвата све важне елементе (како оне који се односе на развој културне компоненте, тако и оне који се односе на развој процедуралне компоненте) који могу допринети унапређивању самовредновања и развоју квалитета педагошког рада школе.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:

На основу прегледа и анализе докторске дисертације мр Софије Маричић, Комисија оцењује да је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме и да садржи све битне елементе. Методолошки оквир истраживања је прецизно и јасно постављен. Приликом обраде добијених података коришћени су адекватни статистички поступци, а квантитативна и квалитативна анализа и интерпретација добијених резултата истраживања је ваљано научно утемељена. Закључци проучавања су аргументовани и одмерени. Такође, кандидаткиња јасно и прецизно излаже своје ставове и показује константну истраживачку упитаност и отвореност за нове проблеме. Докторска дисертација мр Софије Маричић представља оригиналан допринос науци, пре свега, због одређења да се испитају и анализирају ефекти и утицај самовредновања школе на квалитет педагошког рада. Може се констатовати да добијени резултати имају и велики практични значај јер пружају конкретне предлоге унапређивања процеса самовредновања и подстичу развој квалитета педагошког рада школе. У обради теме има питања која захтевају потпуније разјашњење, али ће о томе бити више речи приликом усмене одбране.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:

На основу свега изложеног Комисија оцењује да докторска дисертација мр Софије Маричић **испуњава све услове који се овој врсти рада постављају** и са задовољством предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета у Новом Саду да се **докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри усмена одбрана.**

Дана: 11.05.2016. године

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

Др **Оливера Кнежевић Флорић**, редовни професор Универзитета у Новом Саду – председник

Др **Нада Вилотијевић**, редовни професор Универзитета у Београду – члан

Др **Светлана Костовић**, редовни професор Универзитета у Новом Саду – ментор

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.